

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Prokuraturze Okręgowej w W.
o ustalenie wysokości wynagrodzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 26 lutego 2020 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 lipca 2018
r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2018 r., VII Pa (...), Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powódki M. K. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 marca 2018 r., oddalającego powództwo przeciwko Prokuraturze Okręgowej w W. w sprawie o ustalenie wysokości wynagrodzenia. Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, jednak uznał, że w rozpatrywanej sprawie – wbrew odmiennemu stanowisku Sądu pierwszej instancji - powódka nie miała interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie wysokości wynagrodzenia. Z treści pozwu wynika, że tym co powódka w działaniach strony pozwanej neguje jest brak wypłaty wynagrodzenia w związku z uzyskaniem stawki awansowej. Wobec tego, aby ten cel osiągnąć, mogła skierować przeciw pozwanemu powództwo o świadczenie, bowiem na tej drodze, a nie poprzez żądanie ustalenia na podstawie art. 189 k.p.c., powódka mogłaby uzyskać zaspokojenie roszczenia. Natomiast

samo ustalenie, sporu między stronami nie zakończy, gdyż nie wiążą się z nim żadne dalsze skutki, których powódka w drodze powództwa o świadczenie nie mogłaby uzyskać. Odnosnie do wskazywanej przez powódkę bezzasadności działań Prokuratora Generalnego, który dokonał przeniesienia jej do wykonywania obowiązków służbowych w Prokuraturze Okręgowej w W. , bez aktu powołania, Sąd uznał, że powództwo o ustalenie, z jakim powódka wystąpiła, nie jest właściwe do tego, by wskazaną wątpliwość rozstrzygnąć. Jak wyjaśniano w orzecznictwie, stosunek pracy prokuratora, chociaż powstaje wskutek powołania, jest stosunkiem pracy wynikającym z mianowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1996r., I PZP 9/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 34; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 kwietnia 2001 r., I PKN 379/00, OSNP 2003 nr 5, poz. 116 i z dnia 15 października 2015 r.. II PK 260/14 (LEX 1976870). Prokurator jest więc pracownikiem w rozumieniu art. 2 k.p., a w konsekwencji w sprawach o roszczenie ze stosunku pracy prokuratorowi przysługuje droga sądowa przed sądem powszechnym - sądem pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 1996 r., I PRN 106/95, niepublikowany). Przesądza o tym również art. 101 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 740 ze zm., dalej prawo o prokuraturze), zgodnie z którym „w sprawach o roszczenia ze stosunku służbowego prokuratorowi przysługuje droga postępowania przed sądem właściwym dla spraw pracowniczych”. Przepis ten powtórzył unormowanie wynikające z art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599 ze zm., dalej ustawa o prokuraturze).

W skardze kasacyjnej od tego wyroku, zaskarżając go w całości pełnomocnik powódki wskazał na naruszenie prawa materialnego – art. 189 k.p.c. poprzez jego wadliwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że powódka nie ma interesu prawnego w domaganiu się ustalenia, że przysługuje jej wynagrodzenie zasadnicze w stawce awansowej, stosownie do treści art. 42 § 4 i 5 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2016 r., poz. 1254 ze zm.) w związku z art. 62 ust. 1 ustawy o prokuraturze, oraz art. 124 § 1 Prawa o prokuraturze, w sytuacji gdy interes prawny w żądaniu takiego ustalenia powódce przysługuje, z uwagi na fakt, że z wysokością jej wynagrodzenia (obecnie

pobieranego i takiego jakie będzie otrzymywać w przyszłości) łączy się wprost wysokość innych świadczeń, do których powódka nabyła lub nabędzie prawo jako prokurator; art. 36 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2016 r., poz. 178) poprzez jego wadliwą interpretację i wadliwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że pojęcie „wynagrodzenie nabyte na dotychczas zajmowanym stanowisku” użyte w tym przepisie oznacza „wynagrodzenie ostatnio otrzymywane”, w sytuacji, gdy „wynagrodzenie nabyte” oznacza, że wynagrodzenie to zostaje obliczane według dotychczasowych zasad, tj. na podstawie art. 42 § 4 i 5 ustawy o Sądzie Najwyższym w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy o prokuraturze oraz art. 124 § 1 Prawa o prokuraturze, co z kolei powoduje przyjęcie, że powódka nabyła prawo wynagrodzenia zasadniczego w stawce awansowej po siedmiu latach pracy, poczynając od dnia 31 marca 2010 r. (jako prokurator Prokuratury Generalnej, a następnie - po przeniesieniu na stanowisko w Prokuraturze Okręgowej w W. , zachowując prawo do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym stanowisku); art. 42 § 4 i 5 ustawy o Sądzie Najwyższym poprzez jego wadliwe zastosowanie, wynikające z wadliwej interpretacji i zastosowania art. 36 § 1 przepisów wprowadzających ustawę - Prawo o prokuraturze, skutkujące przyjęciem, że powódka nie nabyła prawa wynagrodzenia zasadniczego w stawce awansowej po siedmiu latach pracy, w sytuacji, gdy nabyło prawo do takiego wynagrodzenia, poczynając od dnia 31 marca 2010 r. (jako prokurator Prokuratury Generalnej, a następnie - po przeniesieniu na stanowisko w Prokuraturze Okręgowej w W. , zachowując prawo do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym stanowisku). Wskazując na powyższe pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W. wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania kasacyjnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że; skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, wobec uznania przez Sąd drugiej instancji, że powódka nie ma interesu prawnego w żądaniu ustalenia wysokości należnego jej wynagrodzenia (tj. że przysługuje jej ono w stawce awansowej, po siedmiu latach pracy, poczynawszy od dnia 31 marca 2010 r.), w sytuacji, gdy już

tylko pobieżna analiza sytuacji prawnej skarżącej prowadzi do wniosku, że w drodze powództwa o świadczenie nie może uzyskać pełnej ochrony swoich praw, skoro z kwestią jej wynagrodzenia (jego wysokością) powiązana jest wysokość innych świadczeń do, których nabyła lub nabędzie prawo. Ponadto w sprawie występują istotne zagadnienia prawne; - Czy prokurator Prokuratury Generalnej, który nie został powołany do Prokuratury Krajowej i został przeniesiony na inne stanowisko służbowe w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury na podstawie art. 36 § 1 i 2 przepisów wprowadzających ustawę - Prawo o prokuraturze przed nabyciem prawa do wynagrodzenia w stawce awansowej, ma interes prawny w ustaleniu wysokości należnego mu wynagrodzenia, tj. ustalenia czy przysługuje mu ono w stawce awansowej, stosowanie do treści art. 42 § 4 i 5 ustawy o Sądzie Najwyższym, stosowanego na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o prokuraturze oraz art. 124 § 1 Prawa o prokuraturze, po przepracowaniu łącznie siedmiu lat, poczynając od daty powołania go na stanowisko prokuratora Prokuratury Generalnej; - Czy pojęcie „zachowanie prawa do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym stanowisku” użyte w art. 36 § 1 przepisów wprowadzających ustawę - Prawo o prokuraturze, w odniesieniu do prokuratora Prokuratury Generalnej, który nie został powołany do Prokuratury Krajowej i został przeniesiony na inne stanowisko służbowe w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury przed nabyciem prawa do wynagrodzenia w stawce awansowej oznacza zachowanie prawa do wynagrodzenia ustalonego wedle dotychczasowych zasad dla stanowiska prokuratora Prokuratury Generalnej, tj. wynikających z art. 42 § 1 - 5 ustawy o Sądzie Najwyższym - w tym zasad dotyczących nabywania wynagrodzenia w stawce awansowej po siedmiu latach pracy - czy też oznacza zachowanie prawa do wynagrodzenia w takiej wysokości jaka była ukształtowana w dacie przeniesienia - wynagrodzenie „ostatnio otrzymywane”; a w konsekwencji - Czy użyte w art. 36 § 1 przepisów wprowadzających ustawę - Prawo o prokuraturze określenie „wynagrodzenie nabyte na dotychczas zajmowanym stanowisku” jest równoznacznie z określeniem „wynagrodzenie pobierane na ostatnio zajmowanym stanowisku”, czy też jest pojęciem odrębnym, odmiennym i wskazanie, że jest to wynagrodzenie „nabyte” oznacza, że do ustalenia jego wysokości zastosowanie mają dotychczasowe

zasady obliczania tego wynagrodzenia prokuratorów Prokuratury Generalnej (w tym prawa do wynagrodzenia w stawce awansowej); co prowadzi do kolejnego pytania - czy prokurator (byłej) Prokuratury Generalnej, który nie został powołany do Prokuratury Krajowej i został przeniesiony na inne stanowisko służbowe w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury na podstawie art. 36 § 1 ustawy przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze) przed nabyciem prawa do stawki awansowej zachowuje prawo do nabycia stawki awansowej po 7 latach pracy na podstawie art. 42 § 4 i 5 ustawy o Sądzie Najwyższym, jako prokurator Prokuratury Generalnej, a następnie - po przeniesieniu na inne stanowisko służbowe w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury na podstawie art. 36 § 1 przepisów wprowadzających ustawę - Prawo o prokuraturze - zachowując prawo do wynagrodzenia nabytego na dotychczas zajmowanym stanowisku.

Zdaniem pełnomocnika istnieje także potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości - art. 36 § 1 - przepisów wprowadzających ustawę - Prawo o prokuraturze i wyjaśnienia czy użyte w art. 36 § 1 określenie „wynagrodzenie nabyte na dotychczas zajmowanym stanowisku” jest równoznacznie z określeniem „wynagrodzenie pobierane na ostatnio zajmowanym stanowisku”, czy też jest pojęciem odrębnym, odmiennym i wskazanie, że jest to wynagrodzenie „nabyte” oznacza, że do ustalenia jego wysokości (w tym prawa do stawki awansowej) zastosowanie mają dotychczasowe zasady obliczania tego wynagrodzenia prokuratorów Prokuratury Generalnej, to znaczy, że powinno ono zostać ustalone na podstawie art. 42 § 4 i 5 ustawy o Sądzie Najwyższym, stosowanego na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o prokuraturze oraz art. 124 § 1 Prawa o prokuraturze.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik pozwanego, nie odnosząc się do kwestii przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wniósł jedynie o oddalenie skargi kasacyjnej w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest pogląd, że wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) - jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że

przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967). Skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w sytuacji, gdy sąd dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które jest poważne i oczywiste, a nie wtedy, gdy sąd dokonał oceny dowodów niezgodnej ze stanowiskiem jednej ze stron. Tym samym nie można uznać, że strona skarżąca skutecznie wykazała, że złożona skarga jest oczywiście uzasadniona. Należy przypomnieć, że interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. jest to obiektywna (czyli rzeczywiście istniejąca), a nie tylko hipotetyczna (czyli w subiektywnym odczuciu strony) potrzeba prawna uzyskania wyroku odpowiedniej treści występująca wówczas, gdy powstała sytuacja rzeczywistego naruszenia albo zagrożenia naruszenia określonej sfery prawnej. Interes prawny występuje wtedy, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości, a jednocześnie interes ten nie podlega ochronie w drodze innego środka (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 października 2001 r., I CKN 425/00, LEX nr 52719; z dnia 8 maja 2000 r., V CKN 29/00, LEX nr 52427; z dnia 9 lutego 2012 r., III CSK 181/11, OSNC 2012 nr 7-8, poz. 101; z dnia 14 marca 2012 r., II CSK 252/11, OSNC 2012 nr 10, poz. 120; z dnia 19 września 2013 r., I CSK 727/12, LEX nr 1523363). Natomiast brak interesu prawnego ma miejsce wówczas, gdy stan niepewności prawnej może być usunięty w drodze dalej idącego powództwa, ewentualnie innego powództwa, tak jak w przedstawionej sprawie.

Na koniec tej części rozważań, warto powtórzyć za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2011 r., I PK 43/11 (LEX nr 1408141), że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Wbrew też wywodom skargi kasacyjnej, wskazującej jako podstawę tzw. przedsądu istnienie zagadnień prawnych wymagających stanowiska Sądu Najwyższego, przesłanka ta nie występuje, już choćby dlatego, że podstawą skarżonego wyroku było stwierdzenie, że powódka nie miała interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie wysokości wynagrodzenia. Za istotne zagadnienie prawne uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki

z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałyby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Zdaniem Sądu Najwyższego pełnomocnik powódki powyższych wymogów nie spełnił. Zagadnienia prawne sformułowane przez skarżącego mają charakter pozorny, stanowiąc w istocie polemikę z wykładnią powołanych w podstawach skargi przepisów dokonaną przez Sąd Okręgowy (można ogólnie zauważyć, staranność tego Sądu w opracowaniu motywów swojego rozstrzygnięcia).

Podobnie należy ocenić powoływaną przez skarżącą potrzebę wykładni wskazanego przepisu prawa. Odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecnictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w

sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS – wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5). Również i w tym przypadku uzasadnienie tej przesłanki przedsądu polemizuje jedynie z wykładnią tego przepisu dokonaną przez Sąd orzekający, zgodną *nota bene* ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji.

Można też zauważyć, że w jakiejś mierze podobna problematyka (statusu prawnego prokuratorów zniesionych prokuratur) była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 stycznia 2020 r., II PK 204/18, niepublikowany).

W związku z powyższym, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.